

Connector biològic de Rubí

Rubí

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Tot el costat N i O del terme i part de l'E 08191-RUBÍ
Emplaçament Al terme de Rubí, al ponent de la riera de Rubí i a la part més a llevant del terme municipal

Coordenades:

Latitud: 41.51471
Longitud: 1.98905
UTM Est (X): 415642
UTM Nord (Y): 4596391

Classificació

Número de fitxa 08184-28
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Hi ha tres aspectes que necessiten actuacions de millora: l'estat de les activitats extractives, els abocaments incontrolats i la zona d'estretor situada al sud del terme.

Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: Ajuntament de Rubí, Pça. Pere Aguilera, 1, 08191-RUBÍ i altres
Autoria de la fitxa Juana Maria Huélamo - ARQUEOCIÈNCIA
Data de registre de la fitxa: dl., 15/01/2001 - 01:00

Descripció

Conjunt d'espais naturals que s'estenen entre les Serralades Litoral i Prelitoral, i que constitueixen part d'un connector ecològic d'escala regional, per la qual cosa la seva importància resulta d'àmbit supramunicipal. El paisatge aquí comprès, presenta un mosaic d'ambients agrícoles i forestals amb gran diversitat d'hàbitats naturals situats entorn a diverses urbanitzacions de baixa densitat que mantenen cert grau de naturalitat. Aquestes, incloses en el connector, actualment no actuen de barreres sinó com a filtres ecològics i conserven així un grau de permeabilitat acceptable millorant l'amplada del front de connexió (BOSCH, 2000a), (BOSCH, 2000b), (SIMÓ, 2000).

Observacions:

La part occidental i oriental del terme de Rubí, les quals resten incloses en aquest sistema ecològic, mantenen la seva connectància a través dels termes municipals de Terrassa i Sant Quirze del Vallès. Per manca d'espai a l'apartat fitxes associades, s'enumera dins aquest epígraf la relació completa: 28, 39, 43, 44, 52, 73, 86, 87, 88, 89, 90, 94, 98, 100, 108, 112, 123, 129, 131, 137, 140, 141, 142, 143, 163, 164, 168, 170, 172, 173, 179, 181, 188. Quant a protecció de la funció de connectivitat ecològica actualment és inexistent. Cal dir que la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Rubí estan treballant en el sentit de consolidar una figura de protecció. Per una altra banda el sòl no urbanitzable gaudeix d'una certa protecció atorgada pel PGOU de Rubí. Actualment els objectius bàsics de la protecció de l'entorn natural s'emmarquen en la conservació de la diversitat biològica. En aquest sentit, han adquirit solidesa i constatació empírica els conceptes com les teories de la biogeografia insular, de les metapoblacions, de població mínima viable, i entre d'altres també la relació perímetre/àrea d'un espai natural. Per tot això, organismes especialitzats i institucions conservacionistes han demanat l'aplicació d'aquestes bases teòriques a les polítiques territorials i ambientals. I, conservar la diversitat biològica no solament implica la preservació d'espais protegits, sinó també un nivell suficient d'interconnexió entre ells.

Història

Les iniciatives institucionals principals i generals amb una incidència supranacional que recullen la necessitat d'aplicar polítiques de planificació i gestió de la conservació de la natura que contemplin la permeabilitat del territori i la connectivitat ecològica entre espais protegits són les següents: -Estratègia Mundial per a la Conservació (UICN, 1980). Manteniment dels processos ecològics essencials com a un dels tres objectius bàsics fortament interrelacionats. -Cuidem la terra: estratègia de viure de manera sostenible (UICN, 1992). És la segona Estratègia Mundial per a la Conservació, fa referència directa (acció 4,9) a la necessitat de garantir la connectivitat biològica. -Conveni de la Diversitat Biològica de la Cimera per a la Terra en la Conferència de las Nacions Unides per al Medi Ambient i el Desenvolupament (Nacions Unides, 1992). L'article 8è (punts c, d i e) fa referències indirectes a la necessitat d'anar més enllà de la protecció d'àrees protegides i garantir-ne la connectivitat. -L'Estratègia Global per la Biodiversitat (Institut de Recursos Mundials et al., 1992). Necessitat d'enfortir les àrees protegides entre altres aplicant criteris per a garantir la connectivitat biològica (capítol VIII). -Programa de la Comunitat Econòmica sobre Política i Acció en relació al Medi Ambient i el Desenvolupament sostenible: Cap a un desenvolupament sostenible (Direcció General XI, 1992). Creació d'una xarxa europea coherent d'espais protegits i l'establiment de criteris per a la identificació dels hàbitats, zones perifèriques de protecció i corredors migratoris. -Estratègia paneuropea per a la diversitat biològica i paisatgística (Consell d'Europa, 1996). La primera iniciativa europea i considera aspectes relacionats amb la necessitat de garantir la connectivitat dels sistemes naturals. -Sobre una estratègia de la Comunitat Europea en Matèria de Biodiversitat (Comissió de les Comunitats Europees, 1998). Assumit tant pel Consell com pel Parlament europeu. Aquesta estratègia en el Tema 1 de l'estratègia: Conservació i ús sostenible de la diversitat biològica assegura la necessitat d'incidir sobre la

conservació i l'ús sostenible de la biodiversitat en el territori situat fora de les zones protegides. Sens dubte un d'aquests instruments ha de ser l'establiment de criteris de connectivitat en la planificació de l'entorn natural. -Estratègia Espanyola para la Conservación y usos sostenible de la diversidad biológica (Dirección General de Conservación de la Naturaleza, 1999). En plena consonància amb els objectius que fixa l'estratègia europea. En fa esment a la part introductòria i quan defineix els principis de l'estratègia. També en l'apartat de mesures de conservació in situ de les espècies es fa una referència clara a la necessitat de garantir la connectivitat. A Catalunya, el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) configura actualment el disseny del sistema d'espais protegits sobre la base d'unitats discretes que formen una estructura territorial discontinua. Tot i això, el PEIN assenyala la importància i la necessitat de cercar la connectivitat ecològica, i fins i tot, la continuïtat física, de manera que el sistema d'espais esdevingui una autèntica xarxa ecològica (conjunt format per espais naturals connectats mitjançant corredors, i tot immers en una matriu permeable). En aquest sentit, i en compliment de la resolució 552/V del Parlament de Catalunya, el Departament de Medi Ambient ha elaborat les Directrius estratègiques per al manteniment de les connexions ecològiques i paisatgístiques entre els espais protegits. En un àmbit més local hi ha: -La resolució 554/V del Parlament de Catalunya, sobre la protecció del corredor biològic a Rubí (Vallés Occidental), que connecta la serralada de Collserola i la de Sant Llorenç de Munt. -La resolució 941/V del Parlament de Catalunya, sobre la protecció especial dels espais de la plana del Vallès. -I tres mocions del ple municipal de Rubí (SIMÓ, J.(2000)

Bibliografia

Informació oral R. Bosch, R. Sánchez, J. Simó i E. Xercavins (novembre 2000, abril 2001). BOSCH, R. (2000a). Anàlisi de la connectivitat entre Collserola i Sant Llorenç del Munt. Manuscrit. BOSCH, R. (2000b). Elements per a la formulació d'unes directrius territorials de connectivitat ecològica al Vallès. Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Departament de Medi Ambient. Generalitat de Catalunya. DIEGO, F.; MARTÍN, J.; RIBAS, J. (1994). Connexions biològiques entre els espais d'interès natural del Vallès. Criteris de conservació. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient. Direcció General de Patrimoni Natural i Medi físic. Manuscrit. MAYOR, X., TERRADES G. (1999). Connectivitat biològica i Pla d'espais d'interès natural: Diagnosi general (etapa 1). Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Departament de Medi Ambient. Generalitat de Catalunya. MAYOR, X. (2000). Delimitació dels espais de connexió biològica entre les serres de Sant Llorenç del Munt i de Collserola. Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Departament de Medi Ambient. Generalitat de Catalunya. SIMÓ, J.(2000) Connector Ecològic a Rubí entre les Serralades Litoral i Prelitoral. Manuscrit.

